

Arrest

nr. 154 795 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 6 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 10 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 6 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering strookt met de gegevens van het administratief dossier. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest - welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM - en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding inhoudt van de verzoekende partij naar het door haar genoemde land van herkomst, Somalië, doch de verzoekende partij enkel verplicht het Belgische grondgebied te verlaten. De Raad wijst er verder op dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Somalische nationaliteit. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij thans geen elementen bijbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een ander licht werpen op de door de commissaris-generaal en de Raad gemaakte beoordeling. In het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij weliswaar naar de veiligheidssituatie in Mogadishu en betoogt de verzoekende partij dat zij niet beschikt over een intern vluchtalternatief doch uit lezing van het arrest nr. 145 614 van de Raad van 19 mei 2015 blijkt dat deze elementen reeds werden beoordeeld: “2.13. Verzoeker meent tevens in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoot noch aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt zijn asielrelaas niet geloofwaardig nu zijn nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig werden bevonden. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Aldus zijn verzoekers overwegingen inzake een intern vluchtalternatief niet van toepassing, noch is relevant dat “Mogadishu is onder controle van Al-Shabaab en verzoekende partij heeft daarbuiten geen sociaal

netwerk” nu Al Shabaab reeds in augustus 2011 en dus tevens op het moment van verzoekers vlucht uit Mogadishu werd verdreven, wat verzoeker tevens beaamt (gehoor p. 16) en verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Mogadishu. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de bewering dat er geen teruggedrijving naar Somalië kan plaatsvinden krachtens de rechtspraak van het EHRM niet langer actueel is gezien de recent gewijzigde rechtspraak waardoor in Mogadishu geen toestand van intern gewapend conflict meer werd vastgesteld, zie EHRM, K.A.B. v Zweden, 5 september 2013. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” De schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU kan niet worden aangenomen.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 30 november 2007, nr. 177.451; RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds besproken dat zij de schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP verwijst in de eerste plaats naar de stukken. VzP stelt vervolgens dat in antwoord op de nota *mutatis mutandis* dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt als in de vorige zaak (RvV 169 680). VwP sluit zich aan bij de beschikking.” In de zaak met rolnummer 169 680 heeft de desbetreffende verzoekende partij het volgende gesteld: “VzP verwijst in de eerste plaats naar de stukken. VzP stelt vervolgens dat in antwoord op de nota de beslissing van het CGVS een controle is van de strenge voorwaarden die zijn opgenomen in het asielrecht. Deze vallen niet samen met de elementen die door de DVZ moeten worden beoordeeld. VzP stelt dat in het verzoekschrift werd aangetoond dat zowel het beginsel van *non-refoulement* als de vrees voor onmenselijke behandeling niet werden gerespecteerd. De Raad moet deze beoordeling ingevolge Europese rechtspraak buiten beschouwing laten.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 30 juli 2015 opgenomen grond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET